

۲۰۱۶/۰۴/۲۲

عبدالکریم خرم

فقط هوشمندی ما را ازین ورطه نجات میدهد

هر چند دعوت به هوشیاری در زمانیکه به شدت بر طبل نفرتها و انتقام ها کوبیده میشود چندان خوشایند تمام نمیشود، اما مسوولیت انسانی و ملی ام مرا به آن وامیدارد تا مردم رنجیده ام را به هوشیاری دعوت کنم. حمله تروریستی سه شنبه گذشته در کابل تعداد زیاد هموطنان بیگناه ما را به خاک و خون کشانید و ملت ما را سوگوار ساخت. متأسفانه اینگونه وقایع همه روزه در اطراف جریان دارد و فرزندان این وطن به نامهای مختلف به کام مرگ فرو میروند. در حقیقت مردم ما قربانی یک بازی جنایتبار و خونین گردیده و در یک دام خطرناک گیر مانده اند. اگر ما عمق این بازی را درک نکنیم یقیناً روز بروز بیشتر در آن غرق میشویم.

بعد از انفجار سه شنبه گذشته، خلاف معمول و بسیار زود، در رسانه های اجتماعی عکسها و ویدیو های عاملین آن توأم با شعارهای زننده به نشر رسید. در مقابل مردم ما بر حق عکس العمل نشان دادند. از آن جمله رحمت الله نبیل رئیس پیشین ریاست عمومی امنیت ملی نوشت که افراد سرشناس گروه حقانی که در بند قرار دارند و محکوم به اعدام شده اند در جواب این کشتار باید اعدام شوند، این حرف را بعداً مسوولین برحال دولتی نیز تکرار کردند. درست است که آدمکشان مطابق فیصله محاکم کشور اعدام شوند، اما مشکل اساسی عبارت از نوعیت جنگ حاضر و نحوه برخورد با آن است.

اگر جواب خشونت با خشونت به این جنگ پایان داده بتواند باید برای نجات مردم بیگناه از آن کار گرفت اما جای تأمل اینست که اینگونه نخواهد شد. آیا انجنیر صاحب نبیل به یاد ندارد که لطیف الله مسید که برای صلح آمده بود توسط امریکایی ها به زور از نزد افراشد ر بوده شد و با رویکار آمدن حکومت جدید توسط همان امریکایی ها به حکومت پاکستان سپرده شد؟ اگر ما میدانیم که انفجار سه شنبه گذشته را گروه حقانی انجام داده است و این گروه از راولپندی و اسلام آباد رهبری میشود و اگر رئیس اردوی امریکا گروه حقانی را دست راست آی-اس-آی میداند پس چرا لطیف الله مسید را به نظامیان پاکستانی سپردند؟ رئیس جمهور سابق زمانی زندان بگرام را به فابریکه طالب سازی تشبیه کرده بود. یکی از عاملین کشتار سه شنبه بگفته خودش در بگرام بوده و در آنجا شکنجه و توهین شده است. آیا اینگونه نیست که بعد از دوره آمادگی ذهنی و روانی انسانهای منتظر شده از مردم و نظام خود در آموزشگاه آی-اس-آی تعلیم قتل و کشتار می بینند و بعداً به افغانستان فرستاده میشوند؟ اگر چنین است پس چرا امریکا همزمان با سپردن چند بال طیاره سوپر تکانوی به اصطلاح حامد کرزی "بمبیرک" مانند به حکومت ما، به پاکستان طیاره های F-16 را به فروش میرساند؟

آیا در گذشته، حتی در زمان طالبان افغانستان به اندازه امروز در برابر پاکستان ضعیف بوده است؟ ما که با ایالات متحده قرارداد امنیتی امضاء کرده ایم چرا هر روز شاهد پیشروی های پاکستان و عبور آنها از خط دیورند میباشیم؟ کسانی که در جریان لویه جرگه مشورتی کمیته به کمیته می گشتند و به نفع قرارداد امنیتی تبلیغ میکردند امروز کجا هستند؟ آیا مخالفین قرارداد امنیتی وابسته های پاکستان و ایران خوانده نمی شدند؟ آیا امروز با وجود قرارداد امنیتی، پاکستان چندین مرتبه در برابر ما جسورتر نشده است؟ آیا وضعیت اقتصادی ما بدتر نشده است و بالاخره همان نشده است که رئیس جمهور پیشین میگفت که بدون پیش شرط صلح امضای قرارداد امنیتی باعث خواهد شد تا امریکایی ها در پایگاه های خود مصوون و مامون نشسته باشند و افغانها همه روزه کشته شوند؟

حکومت باید قبل از تکرار شعار های انتقامجویانه به عمق بازی و فاجعه حاضر متوجه شود و راه بیرون رفت از آن را جستجو کند. راه بیرون رفت از حالت فعلی آنست که از امریکا پرسیده شود در افغانستان به سراغ چه آمده و مشغول چه چیزی میباشد؟ من شک دارم که امریکا بعد از سپری شدن انتخابات خودش مایل باشد تا حکومت فعلی افغانستان ادامه پیدا کند. سوال از قبل تهیه شده ای که در جوابش جان کبری به تفصیل از پنجساله بودن توافق رهبران حکومت وحدت ملی سخن گفت و وجهه حکومت فعلی را به حد اعظمی خدشه دار ساخت و داعیه طالبان را که حضور و مداخله امریکایی ها را بهانه برای ادامه جنگ خود تراشیده اند قوی تر نمود. خشونت به اصطلاح طالبان در زمانی کسب شدت نموده است که سوالها در مورد مرگ و حیات رهبر جدید شان جدی تر از هر زمان دیگر مطرح میباشد.

ویدیو های تبلیغاتی ای که بگونه اعلانات تجاری از یک مرجع نا معلوم به تلویزیونها داده میشوند و در مقابل نشر آن ماهانه پول گزاف به آنها پرداخته میشود بنوبه خود خشونت و انتقامجویی را تبلیغ مینمایند.

د پانو شمیره: له 1 تر 2

افغان جرمن آن لائن په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de

پاڼه: دلپکنی د لیکنيزي بني پاڼوالی د لیکوال په غاړه ده ، هيله من يو خپله لیکنه له رالیولو مخکې په خیر و لولی

در نتیجه میتوان گفت که مذاکرات صلح فریبی بیش نیست و امریکا در افغانستان فعلاً ادامه جنگ و گسترش دامنه خشونت را میخواهد. خاک افغانستان برای امریکا درین بازی مرگبار حیثیت پایگاه و مردم آن، حیثیت چوب سوخت آتش جنگ را دارد. بنابراین جواب خشونت با خشونت درد ما را دوا نمی کند بلکه ما را بیشتر به قعر پرتگاه فرومیبرد. هوشمندی و اتحاد ما میتواند باعث نجات ما گردد.

د پانو شمیره: له 2 تر 2

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلېکنی د لېکنیزې بنې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هيله من یو خپله لیکنه له رالیولو مخکې په ځیر و لولئ